

N:o 131.

Af herr **J. Rundbäck**, om ändring i gällande bestämmelser rörande landstingsskattens utgörande.

Som bekant, är den kommunala skattegrunden i så måtto olika, att då den egentliga kommunalskatten på landet utgöres efter ett visst fyrktal vare sig bevillning å jordbruksfastighet eller annan fastighet och hvarje annat beskattningsföremål utgöres eller icke; så är en annan del af den kommunala beskattningen eller den s. k. landstingsskatten ensamt beroende af bevillningen, hvaraf följer, att då boställen eller andra lägenheter indragas till och utarrenderas för statsverkets räkning, så frikallas dessa enligt nu gällande bevillningsförordning från utgörande af bevillning och med detsamma från landstingsskatt. Olägenheter af ett dylikt förfarande och dess menliga inverkan på flera landstings finanser och verksamhet hafva redan försports och tilltaga i samma mån som allt flera och flera boställen indragas och bortarrenderas. För att afhjelpa de påvisade olägenheterna har man flerstädes tillvägagått på det sätt, att man för att undfå landstingsskatt af arrendatorerna af kronans domäner upptaxerat dessa allt efter tycke och smak för inkomst af arrende och sedan har efter den bevillning, som deraf kunnat uttaxeras, jemväl beräknats landstingsskatten. Att ett sådant tillvägagående är riktigt torde lätt nog inses; men för att vinna rättelse härutinnan är dock nödigt att ett annat förfaringssätt uttänkes och till efterrättelse fastställes. För detta ändamål anser jag man kan välja tvenne vägar, nemligen att antingen iakttaga samma förfaringssätt och tillvägagående som med utdebiteringen af kon-

munalskatten i allmänhet iakttages, eller ock att all fastighet oberoende af sin natur eller innehafvare uppskattas och bevillningstaxeras efter enahanda grund och betalar landstingsskatt, vare sig staten tager bevillning eller icke derå. Hvilketdera sättet som kan hafva företräde vågar jag icke afgöra, men öfverlåter förtroendefullt till det utskott, som kommer att behandla denna motion, valet om bästa sättet, på samma gång jag yrkar och beder att utskottet jemväl måtte formulera den förändrade lydelse i landstingsförordningen af den 21 mars 1862 och möjligen i bevillningsförordningen, som kan blifva en följd af här ifrågasatta förändringar.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsammast.

Stockholm den 28 januari 1888.

J. Rundbäck.

N:o 132.

Af herrar **M. Dahn** och **L. Jönsson** i Sandby, om förstärkning af riksbankens reserofond.

Enligt sammandrag af riksbankens ställning den 31 december 1887 utgör med inberäkning af den under år 1887 å riksbankens rörelse uppkomna nettovinst (omkring 2,700,000 kronor) summan af till framtida behof afsatta medel — oberäknadt ett för byggnadsändamål bestämdt belopp å en million — 5,769,776 kronor 27 öre.

Då under snart inträdande förhållanden bankovinstens användande för statsverkets räkning väl ej torde behöfva ifrågasättas och då riksbankens reserverade medel plägat, när de uppgått till ett något högre belopp, af Riksdagen öfverföras till någon riksbankens fond (vanligen grundfonden), anse vi Riksdagen nu böra vidtaga en dylik öfverflyttning.